

VILÁGPÓSTA

Újfolym, VII. évf. 3. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2011. ősz

A család minden nemzetnek kincse

**Hajótörött is volt
a Dél-kínai-tengeren – 8. OLDAL**

Jubileumok – 10-11. OLDAL

**A házasság és a család
Ghánában – 16. OLDAL**

MISSZIÓS IMAKÖZÖSSÉGEK – VERBITA BARÁTI KÖR – HÍREK A VILÁGMISSZIÓBÓL

Csak Istennek akarok szolgálni

Farkas Gergely svd

A verbita missziós szolgálat a szerzetesi fogadalomban gyökerezik. A fogadalmak segítenek minket a nemzetközi közösségben tanúságot tenni, és hirdetni Isten országát. Három rendtársunk teszi le fogadalmait szeptember 8-án. Két ghánai testvér, Tengan Sebastian és Kponor Lawrence Magyarországon, Farkas Gergely pedig Lengyelországban. Mindhárman a papszentelésre és utána missziós szolgálatra készülnek. Sebastian Magyarországon, Lawrence szülőhazájában, Gergely pedig, aki az alábbiakban kérdéseinkre válaszol, Kínában lesz misszionárius.

Mi a titka az igazi boldogságnak?

– Erre nagyon egyszerűen azt mondanám, hogy egyesülni Istennel. Ami persze, ha jobban belegondolok, nem is tűnik olyan egyszerűnek. Hi-

szen Istennel egyesülni azt jelenti, hogy akaratom egyesül az ő akaratával, szeretetem az ő szeretete lesz, és hogy mindenben teljesen tőle akarok függeni, mindent neki adok, és mint szeretett gyermeke, mindent tőle várok. S talán, ami a legnehezebbnek tűnik: elfogadni saját gyöngeségemet és esendőségemet, s így egyesülni a megbocsátó Istennel, aki elől már nem akarok soha többé semmit eltitkolni vagy az életemben elkeríteni. Ám, ha megértjük, hogy ezt nem egyedül, saját erőnkől kell elérnünk, hanem sokkal inkább „engednünk” kell neki, akkor már nem is olyan félelmetes.

Hogyan ismerted fel Isten jelenlétét az életedben?

– Lassan, lépésről lépésre. Ő mindig ott volt. Istenhez én embereken keresztül jutottam el. Születésemkor az anyukám fölajánlott engem a Szűzanyának. A nagymamám volt az első „misszionárius”, aki papot hívott az otthonukba, hogy ott megkereszteljen, mert a hetvenes években titokban működő szalézi atya másképp nem tehetett. A nagymamám tanított meg a Szűzanya szeretetére és a *Most segíts meg, Mária* kezdetű imára is. A második ilyen kiemelkedő személy Boldog II. János Pál pápa volt, akinek megérintettem a kezét az 1991-es népstadionbeli ifjúsági találkozó végén. Sok barát, tanár és hitoktató atyai szava és bátorítása vezetett tovább az utamon. Lengyel és angol szakos hallgatóként ismerhettem meg a hazánkban dolgozó misszionárius nővéreket és atyákat, akik Lengyelországból és Indiából érkeztek. Ma már nem emlékszem arra, hogy pontosan

mit mondtak, de arra igen, hogy hogyan. Ez egészen új és meghatározó élmény volt. Úgy tudtak Istenről beszélni, ahogy csak azok tudnak, akiknek élő kapcsolatuk van Istennel.

Volt olyan esemény, ami következtében érezni kezdted, hogy az életedet teljesen Istennek kell szentelned, vagy ez inkább egy folyamat eredménye?

– Ez egy hosszú folyamat volt. Szeretnék mégis kiemelni néhány fontos eseményt. Sokszor buktam el életemben, sok hibát követtem el, amire nem vagyok büszke. Egy könyvben azonban azt olvastam, hogy bukásaink nem szomorítják el Istent. Nélkülük ugyanis könnyen önteltté válhatnánk. A nehézségeket és a bukásokat ma úgy értelmezem, mint a keresztút állomásait. Minden kegyelem forrása a kereszt, és Jézus nem vezet bennünket más úton, mint azon, amelyen maga is járt.

Krakkói diákként eljutottam Czeszochowába. Ott megláttam a

Tengan Sebastian svd

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Juhos Ferenc svd tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Peidl Péter • Korrektor: Rochlitz Bernadett

Rendi konzulens: Burbela Gergely svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.,
tel.: 06-1/424-5668 vagy 06-30/418-9196

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita misszionáriusokkal:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG:

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. • tel.: 06-30/418-9196
9730 Kőszeg, Park u. 1. • tel.: 06-94/562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314

Kérésre csekket küldünk.

Ünnepelni csak közösségben lehet

Már az előző Világpostában megemlítettem, hogy az idén jubilálunk. A missziós tábort és a Világmisszió Országos Ünnepét is tizedik alkalommal rendezzük meg, ez utóbbit október 8-án. Bizonyára már most több kedves olvasónk, jötevőnk és barátunk nézegeti a naptárát és mérlegeli, hogy el tud-e jönni? Jubilálunk, ezért különösen fontos ünnep lesz!

A napokban *Stella Leontin* atya tartott nekünk, örökfogadalmas verbitáknak lelki gyakorlatot Kőszegen, és többek között arról beszélt, hogy mi, magyarok sajnos már alig tudunk ünnepelni. „A családokban is probléma van az ünnepekkel. A legtöbben alig várják, hogy vége legyen például a karácsonyi ünnepkörnek, mert már unalmas otthon a családdal lenni. A vasárnapokat nagyon sok európai ember a plázákban tölti. Talán semmit sem vesznek, csak sértálgatnak, esznek egy hamburgert, isznak egy kólát, és ezzel vége is van a vasárnapjuknak.”

Igaza van *Leontin* atyának. Amikor még testvérként működtem Kelet-Szlovákiában, legtöbbször vonattal utaztam haza szabadságra. Ahogy a vonat közeledett Galántához, egyre több embert lehetett látni, akik dolgoznak a határban, a kertekben vasárnap. Ez nagyon elszomorított engem, és most is szomorú vagyok, amikor látom, hogy az emberek felesleges munkát végeznek vasárnap, az Úr megszentelt napján.

A Világmisszió Országos Ünnepét Magyarok Nagyszonya ünnepén tartjuk. Mária az első misszionárius, ő a mi égi édesanyánk. Éppen ezért szeretném buzdítani jötevőinket, barátainkat, a missziós tábort résztvevőit és minden kedves olvasónkat, hogy jöjjön el a budai Szent Imre-templomba (XI. Villányi út), hogy egyre többen legyünk, akik megmutatják: tudunk még ünnepelni, nem aludt ki belőlünk az a láng, ami elindított bennünket, hogy saját környezetünkben mindnyájan misszionáriusok legyünk.

Ne feledjük: akik meg vagyunk kereszteselve, mindannyian hithirdetőkké kell lennünk. Ünnepelni csak együtt lehet, és együtt is kell. Hiába lenne bárki is bármilyen sikeres a sportban, a költészetben vagy akár a missziós munkában, ha nem veszi őt körül egy közösség, egyedül senki sem tud ünnepelni.

Jöjjetek és ünnepeljünk közösen október 8-án! Adjunk hálát Istennek azért, hogy környezetünk apostolaivá váltszott bennünket, és kérjük, mindig legyen erőnk az árral szemben úszni!

Juhos Ferenc svd
tartományfőnök

→ sok ajándékot, amit a zarándokok hoztak a Szűzanyának, amelyeket a pálosok hatalmas, falra erősített tartókon helyeztek el. Akkor egy kicsit szégyelltem, hogy nem hoztam semmit az Istenszülőnek. Végül arra jutottam, hogy nincs is egyebem, csupán a szívem. Azon a napon a Szűzanyának adtam a szívemet.

Ez után az élmény után igaznak éreztem Szent Pál szavait: „*Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot!*” De ez csak az első fellángolás volt.

Az egyetem után először egy multinál dolgoztam, aztán Lengyelországban kaptam vezetői állást. Sok pénzem volt, és látástól vakulásig dolgoztam. Egy imacsoport és egy ferences atya lelki vezetése adott alkalmat Isten közelségének megélésére. Voltak pillanatok, mikor a reggeli dugó kellős közepén a drága kocsimban fölmerült bennem a kérdés, mit is csináljak én itt. A válasz csak annyi volt, pénzt keresek. Két évvel később Sebastian atya meghívására Indiába utaztam pihenni.

Ott, távol mindentől gondolkodtam el azon, mit is akarok az élettől. Egyik nap Changanacherry városában, ahol a verbitáknak papnöveldeje van, a kápolnában odajött hozzám egy kispap, aki egy igekártyával telt skatulyát nyújtott felém. Szent Márk szavait húztam ki: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” Hazaérve Budapestre, Szent Margit napján már tudtam, hogy semmilyen cég vagy szervezet lobogója alatt sem akarok szolgálni, hanem csakis Istennek.

A korábban megismert misszionáriusok tanúságtétele és az öröm, amellyel az indiai keresztények megélik a hitet, meghozta a gyümölcsét. Megértettem, hogy ezt az evangéliumi örömet kell megosztani mindenkiel. Már régóta tudtam, hogy a hivatásom lényege: szeretni és szeretve lenni.

Az utamról hazatérve megérthettem a formát is, a misszionáriusi hivatást. Most, az örökfogadalomban végre egész valómmal választ adhatok

Kponor Lawrence Kwasi svd

Jézusnak, akiről Szent János ezt írja: „*szerette övéit, akik a világban maradtak, szerette őket mindvégig*”. Elöljáróim döntése alapján a verbiták kínai rendtartományában fogok dolgozni.

B. G.

Téríteni mentem, de én tértem meg

Bármire bármikor késznek lenni, oda menni, ahová küldenek, ahová a szükség kéri, és bármikor tudni búcsút inteni. A hazánk fenn van az égben, most itt vándorok vagyunk. Ez a misszionáriusi élet.

Majdnem két év után Brazíliából ismét visszakerültem Európába. Nagyon furcsa érzés, főleg azért, mert körülöttem nem a portugált beszéljük. Repülővel a 12 óra távolság semmiségnek tűnik, de a kulturális különbség a két kontinens között óriási. Két év után, amikor most visszakerültem, új világban érzem magam. Minden furcsa: az emberek, a nyelv, a szokások. Idegennek érzem magam az első napokban. Külföldinek. „Brazíl lettem...” Ez a mostani állapot, amiben vagyok, arra mutat, hogy mi, emberek ilyenek vagyunk: *idegenek, külföldiek*. A hazánk fenn van az égben, most itt vándorok vagyunk, ezért ahol vagyunk, amik vagyunk, csak ideiglenes. Ez a szép a missziós életben: tudni, hogy bárhol vagyunk, ideiglenesen vagyunk. Nem a hely, nem a kultúra, nem a nyelv számít, hanem az, amit teszünk és Akiért tesszük. Ez számít itt a földön.

Ha mindent haza akartam volna hozni Brazíliából, akkor talán még tíz bőrönd sem lett volna elég, ezért úgy döntöttem, hogy csak a lényegest hozom haza, amit meg tudnék osztani másokkal is. Ezért a sok tapasztalatot meg a sok vidámságot próbáltam belegyűrni a bőröndjeimbe. Szerencsémre ezt nem mérték meg, így eleget hozhattam belőle. Személyeket sajnos nem hozhattam magammal, mivel Sándor atya azt mondta nekem: egyedül mész, egyedül jössz... Pedig hoztam volna haza egy-két vidám brazílt... Csak vics! Nagyon jó barátságokat hagytam ott, olyan személyeket, akiket rövid időn belül nagyon meg lehetett szeretni. Ez a misszionáriusi élet: bármire, bármikor késznek lenni, oda menni, ahová küldenek, ahová a szükség kéri, és bármikor búcsút inteni. Sokszor nemcsak egy népért megyünk oda, hanem magunkért is, azért, hogy épüljünk, felnőtte

váljunk. Az én esetemben legalábbis így volt. Míg az elején azt gondoltam, hogy azért mentem oda, hogy egy népet „megtérítsek” (fiatal missziós buzgóság, ami magában jó, de haszontalan...), a végén már úgy éreztem, hogy én tértem meg. Engem térítettek meg! Megtérítettek saját önzésemtől, önfejűségemtől, diktatórikus nézeteimtől, türelmetlenségemtől. Jó lecke volt számomra, ami sok lemondással és kitarással járt.

A kétéves brazil tartózkodásom alatt sokszor éreztem a gondviselés működését. Meg azt is, hogy minél jobban ráhagyatkozok az ember, annál jobban érzi annak gondoskodását. Egy misszionáriusnak az életében ez nem hiányozhat. Ha a gondviselés nélkül akar egy ilyen hosszú útra elindulni, akkor legfeljebb jó turistává válhat, de misszionáriussá nem. Két év alatt voltak természetesen nehézségek, volt néha olyan is, amire én már nem tudtam magamtól megoldást találni, ezért rábíztam mindent a gondviselésre. Olyankor születtek a legjobb dolgok! És nagyon érdekes, mert mi sokszor nem is látjuk a gondviselésben való bizalom eredményét, de a körülöttünk lévők jól látják. Megérik, hogy hiteles-e az életünk vagy sem. Megérik, hogy ráhagyatkozunk-e a Lélekre, a gondviselésre vagy sem.

Két év után, ha bibliai mottót választanék, így szólna: *A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam.* (2Tim 4,7) Természetesen ezt a mottót nem folytatom, mert az igazság győzelmi koszorúja még egy kis sé távol van.

Szeptembertől már Budapesten leszek, szeretettel várom a találkozást minden kedves olvasóval.

Hurgoi Sándor svd

MISSZIÓS BARÁTOK TALÁLKOZÓJA

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben

SEPTEMBER 25. • BRAZÍLIA – Keresztény élet foci és karnevál közepette (1. rész)

Előadó: Hurgoi Sándor svd

OKTÓBER 30. • BRAZÍLIA – Keresztény élet foci és karnevál közepette (2. rész)

Előadó: Hurgoi Sándor svd

17.15 – kezdés (szentségimádás és gyónási lehetőség)

18.00 – szentmise • 19.00 – előadás

20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

Teréz anya mosolya

Teréz anya a keresztény szeretet hatalmas szimbóluma. Szeme és mosolya annak a sok évet megélt asszonynak az optimizmusát tükrözi, aki az indiai városok legnyomorultabb negyedeiben találkozott Istennel. A mosoly fényével világította meg a környezetét, amely tele volt szegénységgel, betegséggel és nyomorúsággal. Az őszinte mosoly által Teréz anya kinyitotta a szív kapuját, és így meg tudta szeretni őket.

Így beszél Teréz anya a mosolyról: „Egyik este, ahogy az utcákat jártuk a nővérekkel, négy férfit és egy nagyon rossz állapotban lévő nőt hoztunk be az otthonba. Én az asszonnyal foglalkoztam, és mindent megtettem érte, amit csak lehetett. Ahogy ott feküdt az ágyon és erősen fogta a kezemet,

olyan csodálatos mosoly jelent meg az arcán, amit még sohasem láttam. Majd csak annyit mondott, hogy köszönöm, és meghalt. Az én védenőim mosollyal az arcukon hálnak meg, mert tudják, hogy Isten házába mennek.”

Kedves Missziós Barát! Egy mosoly mindent képes megváltoztatni. Egy egész életet. Sőt kettőt. Két emberét. Azokét, akik egymásra mosolyognak. Teréz anya mosolya csodákat tett az emberek életében. Minden pillanatban úgy közelítette meg a szegény és szenvedő embereket, hogy őszintén mosolygott rájuk. Ezt az őszinte, nagy szeretetet és reményt sugározta Isten nyomor-nyegyedekben élő gyermekeinek.

A 21. század emberének arcán ritka az őszinte mosoly. Elfelejtett mosolyogni a rohanó élet miatt. A mai technikai korszakban az emberek sok mindenben fejlődnek, de az őszinte mosoly hiánycikk. A mai modern világban egyáltalán nem természetes a mosoly. A legtöbben fásult arccal, szinte megdermedve élnek nap mint nap a stressz és az aggodalom miatt. Teréz anya példája arra tanítja a világot, hogy mosolyra van szükség.

Ennek a lelkiileg megnyomorított modern világnak Teréz anya életével azt tanítja, hogy egy mosollyal szebbé tudjuk tenni a környezetünket és a világunkat. Az őszinte mosolyban Isten és az ember találkozik. Teréz anya arcán azért volt mindig mosoly, mert ő sokat

imádkozott és állandó kapcsolatban volt a szerető Istennel. Az Ő fényében töltött sok időt, csak így tudott mindig mosolyogni. Tehát a mosolya a lelki élet gyümölcse volt. Egyszer Teréz anya meglátogatott egy sokgyerekes, szegény családot. Ezt meséli arról a találkozásról: „A szerencsétlen asszony egyetlenegy szóval sem panaszkodott szegénysége miatt. Nehéz volt a lelkem, de aztán megkönnyebbültem, mert láttam, hogy mennyire örül a látogatásomnak. Búcsúzáskor ezt mondta: Ó, Anyám, jöjjön el hozzánk máskor is! A maga mosolya napfényt hoz a mi házukba.” Igen, Teréz anya mosolya napfényt hozott a világ számára. Az egyháznak, a keresztényeknek meg kell tanulni mosolyogni, őszintén mosolyogni, és így hatékonyabban lehet megjeleníteni Krisztust ebben a világban. Hiszen a világnak szüksége van Krisztusra, és a világnak szüksége van mosolygó keresztényekre is.

Chavvakula Lourduraju svd

MISSZIÓS MISESZÖVETSÉG

Drága kincs önmagunk és mások számára.

„Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében, és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zárandokútján.”

(II. János Pál pápa: Ecclesia de Eucharistia 9)

A szentmise az a kincs, amelyben Jézus Krisztus érted és értem, vagyis értünk ajánlja fel önmagát az Atyaistennek. Az igazi áldozatos szeretet iskolája, amelyben általa és vele együtt imádkozhatunk önmagunk és mások szükségleteiért. Élő és elhunyt szeretteinket azzal ajándékozhatjuk meg, hogy mindennap misét mondatunk értük. A miseszövetségi tagság által napi hét szentmisében ajánlhatjuk Istennek a hozzánk közel állókat. A miséket verbita missziós atyák mondják a világ különböző tájain. Bankszámlaszám:

11600006-00000000-12713314

A miseszövetségbe lépés egyszeri 7000 Ft-os hozzájárulással történik, mellyel a szegény országok missziós munkáját segítjük. Kérésére csekket és tájékoztatót küldünk.

Postacím: Missziós Titkárság • Burbela Gergely svd, 9731 Kőszeg, Park u. 1. • verbita@verbita.hu • 06-30/418-9196

Őszülő fejjel is fiatalosan lelkesedtek

P. Zimits Mihály svd

A magyar nyelvet szinte tökéletesen elsajátító német páterek minden igyekezete kevésnek bizonyult ahhoz, hogy átiűő sikereket érjenek el a hivatástoborzás terén. Rövid időn belül azonban három lelkes, magyar egyházmegyes pap lépett be a rendbe – Venczel Alajos, Zimits Mihály és Seres Béla –, akiknek a misszióért való rajongása hamar mélyreható változásokat eredményezett. Most csak az első két rendtestvéréről emlékezünk meg, P. Seres Béla hosszú és munkás életét a Világposta következő számában idézzük fel.

P. Venczel Alajos és P. Zimits Mihály életében sok közös vonás fedezhető fel. Mind a ketten idősödő fejjel léptek be a társaságba, hosszú papi szolgálattal a hátuk mögött. Páter Venczel a délvidéki Kulán született 1874-ben, Innsbruckban végezte a teológiát és a Kalocsai Főegyházmegye papjaként szentelték fel 1898-ban. Rémi plébánosként már túl volt ezüstmiséjén, amikor 1925-ben jelentkezett az Isteni Ige Társaságába, hogy a Szent Gábor Missziósházban 18–20 éves fiatalokkal együtt legyen novícius. A dohányzásról való leszokást is vállalta, annyira megragadta a missziós gondolat és a Názáret Missziósház megnyitásának híre.

Zimits Mihály a Szombathelyi Egyházmegyéhez tartozó Vasalján született 1886-ban, és 1909-ben szentelték pappá. P. Zimits Kámban volt plébános, mikor az 1925. évi szentév alkalmából elzarándokolt Rómába. Az ottani missziós kiállítás annyira megragadta, hogy nem tudott többet ellenállni Jézus felszólításának: „Hirdessétek az evangéliumot minden népnek!” 1928-ban kezdte meg a noviciátust Németországban, a Bonn melletti Szent Ágoston Missziósházban, hogy lemondva a világi papok viszonylagos függetlenségéről, teljesen átadja magát Krisztus missziós ügyének. Szarvasmarhát lábba hajtottatta Kámból Kőszegre a közösség támogatására, ahol akkor kezdtek építeni a Szent Imre Missziósházat.

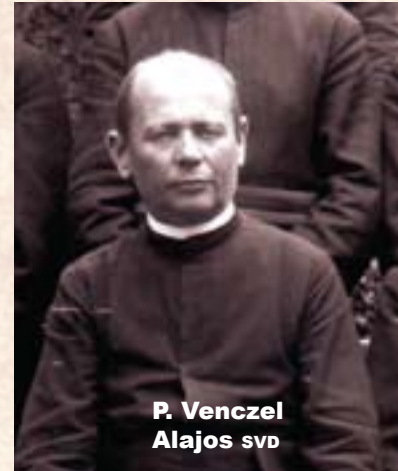
Venczel Alajos 1927-ben tett első fogadalmat. Mint igazi szerzetes nem a vágyait követte, melyek Japánba vonzották, hanem előljárói utasítását, akik az éppen legsürgetőbb és legfontosabb feladatra kérték, legyen a missziós növendékek lelki vezetője Budatétényben, a magángimnáziumban pedig tanáruk. Emellett szerkesztette a *Názáreti Élet* című kiadványt, a *Szent Mihály Missziós Naptárt*, majd pedig a *Világposta* folyóiratot.

Zimits Mihály 1930-ban tett először szerzetesi fogadalmat, amikor P. Venczel örök fogadalmat, de már másodéves novíciusként vissza kellett térnie Budatéténybe, mert minden vágya ellenére az ő „missziója” is a Názáret Missziósház magániskolájának katedrája lett. Ám ez csak egy évig tartott, utána fő tevékenységi köre népmissziók és triduumok

tartása volt szerte az országban, valamint ő szerkesztette a *Kis Hitterjesztő* című folyóiratot. Eközben a tartomány P. Venczel Alajost kérte meg a budatétényi lelkészség irányítására, aki bár nagy lelkesedéssel fogott neki a feladatnak, csak egy évig működhetett ebben a minőségben, mert 1932 őszén jelentkeztek nála a betegség első tünetei. A kórházi kezelést átmeneti javulás követte, majd átköltözött Kőszegre, ott remélve felépülést, ami nem következett be. 1933-ban adta vissza lelkét Teremtőjének. Kőszegen temették el.

Ugyanebben az évben tette le örök fogadalmát P. Zimits, akit a megüresedett budatétényi lelkészség irányítására kértek fel, melyet 1936-ig látott el, majd Kőszegre helyezték, hogy vezesse a Magyar Régió gazdasági ügyeit. Feladatát kitűnően látta el. Kínos pontossággal ügyelt mindenre. A takarékoság mellett azonban nagyon is vállalkozó szellemű volt. Ő vezette be a rózsafüzér növendékek és szerzetes testvérek általi, háziipari gyártását, és mivel ő szerkesztette a tartomány kiadványait, nagy terve volt egy magyarországi nyomda megalapítása, de erre már nem került sor. Hihetetlen, hogy ezen munkák mellett még ő állította össze és rendezte sajtó alá a rendi imakönyvet, a *Vademecumot* és a rendi szabálykönyvet, a *Konstitúciót*, továbbá lelkigyakorlatokat is tartott, nem is keveset. 1941. február közepén azonban rosszul lett, majd március 13-án műtétet hajtottak végre rajta, minek másnapján fájdalmasan mondta: „Ez az első alkalom, hogy nem tudom elmondani a zsolozsmát.” Az operáció sajnos nem sikerült, március 16-án fejezte be életét. A rákoskeresztúri Új Köztemetőben nyugszik.

E két rendtestvérünk élete és működése sorsfordító volt társaságunk történetében, mert a tipikusan német verbita rend legfőképpen az ő tevékenységük folytán válhatott igazán magyar kongregációvá hazánkban, és formálódhatott vonzóvá a magyar fiatalok számára. A két atya idősödő fejjel lépett be társaságunkba, de számoltak minden eshetőséggel. Vonzotta őket a távoli misszió, de nem önmagukat akarták megvalósítani, hanem Krisztus ügyét szolgálni. Szerettek volna az első vonalba kerülni a hithirdetés frontján, de belátták, hogy Magyarországon a verbita növendékek, sőt az egész társadalom nevelésével többet tehetnek a misszióért. A társaságban töltött viszonylag rövid életük alatt máig ható, jelentős eredményeket értek el, előkészítve a terpet nemcsak a következő generációnak, de a mi jelenünknek is, és ezért hálával tartozunk a Magyar Régió első két magyar tagjának.

P. Venczel Alajos svd

Tóth Zoltán svd

Telefon nélkül is lehet élni

Lázasan szerveztem a hittanosaimnak a tábort, de sehogya sem akart összejönni. Rossz volt a dátum, kevés a gyerek, és a kolléganőmmel sem tudtuk az időpontot megfelelően egyeztetni. Már teljesen lemondtam az idei nyári hittanos táboráról.

Miért nem mégy Kőszegre a verbitákhöz? – kérdezte *Peidl Sándorné Panni* néni, rutinos táborozó. Bár már a jelentkezési határidő után voltunk, mégis sikerült. Július közepén Biblia táborban voltunk Kőszegen. Az atyák feltétel nélküli bizalmának köszönhetően csoportvezető-helyettes lehettem, és rám bízta tíz gyereket. Ahogy megérkeztem Kőszegre, határtalan szeretet és figyelem vett körül. Érezteték velem, hogy itt fontos vagyok, feladatam van, számítanak rám. Elszállt minden aggodalmam, és fantasztikus hetet töltöttünk tanítványaimmal, gyerekeimmel együtt a verbitáknál.

Mitől volt más ez a tábor, mint az eddigiek? Megpróbálom összefoglalni. A gyerekek semmivel sem voltak jobbak vagy rosszabbak, mint más táborokban. Mégsem hallottam csúnya beszédet. Fegyelmezettek voltak, nem kellett senkivel veszekedni, hangos szóváltást, verekedést sem tapasztaltam. *Alex* testvér határozott vezetésének köszönhetően hamar megtanulták a szabályokat, és nagyon megtetszett a kiabálás mentes „felteszem a kezem a magasba és megvárom, amíg csend lesz” módszer. Némi ellenérzést váltott ki az első nap a mobiltelefonok

begyűjtése. „Akkor itt most nem lehet zenét hallgatni? Internetezni? Csevegni?” Ész nélkül nem. Ha szerették volna felhívni a szülőket, megtehették, de a tábor végén, amikor mindenki viszsza akapta a készülékét, rájöttek, hogy bizony telefon nélkül is lehet élni, és jól tudjuk érezni magunkat, ha egymásra figyelünk.

A tábor mottója a Zsoltárok könyvéből származott: „Nagyok és csodálatosak a te műveid, Uram!” Ez lett a „csatakiáltásunk”, és a gyerekek lelkesen mondták minden gyülekező alkalmával.

A programok színesek voltak, unatkozni nem volt idő. Kézműves foglalkozások, esti szórakoztató programok („Legyen Ön is biblikus!”, vidám tábor túz, gyalogtúra, akadályverseny, ki mit tud?). Köszönet *Fransis* és *Elly* atyának a szervezésért és persze a technikai személyzetnek, önkéntes segítőknak, akik nélkül ez a tábor nem lett volna ilyen profi, hisz nem szenvedtünk hiányt semmi földi jóban.

A hagyományos magyar szentmiséhez szokott énemnek furcsa volt az első közös szabadtéri szentmise. Aki zenélni akart, bekapcsolódhatott. Különléle dobok kerültek a gyerekek kezébe, és tevékenyen bekapcsolódhattak a liturgiába. Mindennap más atya mondta a szentmisét. Sokan gyóntak és áldoztak. Különösen emlékezetes a gyalogtúra végén megtartott szentmise az Óház-tetőn. Az újmisé *Kaposi Gábor* atya, aki régi táborozóként tért ide vissza, nagyon szép szentmisét mu-

tatott be a kilátóban. Kaptunk missziós keresztet és újmisé áldást is ezen a festői helyen, és nemcsak lelkiileg, de fizikailag is közelebb érezhettük magunkat Istenhez.

Izrael tizenkét törzse adta az ötletet, hogy mi is törzseket alkossunk. A gyerekekkel indulót tanultunk, színdarabot írtunk és gyorsan nagy családdá kovácsolódtunk. *Gergely* atya előadása bevezetett minket Jákob tizenkét fiának életébe, hallottunk az Ó- és Újszövetségről és persze a legfontosabbról, Jézus Krisztusról is. A missziós énekek és játékok új élményt jelentettek számomra, és a gyerekek lelkesedése hamar átragadt rám is.

Szerdán Lawrence és *Seba* testvér ismertette meg velünk a ghánai családok életét, és a gyerekek kérdéseire válaszolva láttatták a különbséget és a hasonlóságot a magyar és az afrikai családok között. A kiscsoportos beszélgetésekből kiderült, hogy a gyerekek jól érzékelik társadalmunk erőnyeit és hibáit.

Idén tízéves volt a missziós tábor. Szerda délután születésnap partit tartottunk, torta és lufi is volt, amit végül egy szép üzenettel a magasba röptettünk. Egzotikus vacsorákat ehattunk. *Lourdu* és *Elmer* testvér, valamint *Blandina* nővér saját hazájuk jellegzetes ételeit készítette el nekünk. A konyhai munkálatokban résztvevőknek nagyszerű élmény volt segíteni e különleges fogások elkészítésénél.

Szombaton a záró szentmise végén úgy zengett az *Alabare* című dal, hogy a kápolna falai megremegtek, és én lelkesen gitározva, de az örömkönnyeimet nyelve azon tűnődtem, hogy ez az élmény miért nem adatik meg mindenkinek. Köszönjük, kedves verbiták!

Mezeiné Kiss Adrienn
hitoktató

Hajótörött is volt a Dél-kínai-tengeren

Meglátogattam a Fülöp-szigeteken azt a plébániát, ahol Halász Lajos atya harminc évig dolgozott. A Mindoro-szigeten lévő Sablayan városka nagyon messze van Cebu Citytől, ahol élek. A sziget ugyan a szigetvilág közepén helyezkedik el, azonban óriási a különbség a főváros felé forduló keleti partvidék és az elmaradott nyugati tartomány között, ahová Sablayan is tartozik.

A sziget közepén szinte áthatolhatatlan hegyek tornyosulnak, melyeknek lakossága etnikailag is eltér a partvidék filippinó népétől. Ma is ezekben a hegyekben vívják a kommunista gerillák kilátástalan harcukat a kormánycsapatokkal szemben. Nincs tehát más lehetőség, mint a partvidék körbeutazása.

Luzon szigetéről hajóval érkezem Calapanba, a keleti partra. Innen kisbusz visz tovább, körbe a szigeten. Az út néha szilárd burkolatú, néha nem, pedig a két itteni tartomány székvárosait köti össze. „Néha azt gondolom, hogy ma sem sokkal jobb a helyzet, mint amikor Lajos atya elkezdett itt dolgozni – mondja *Geraldo Causapin* atya, Sablayan mai plébánosa, Lajos atya utóda. – Akkoriban az esős évszakban nem lehetett elhagyni ezt a területet. A hegyek átjárhatatlanok, a parti utakat pedig elmosta az eső. A szigetvilág legnagyobb területű plébániája volt ez Lajos atya plébánossága idejében. Ma már három plébánia osztozik rajta. Az esős időszakban a tenger volt az egyetlen kapcsolat a külvilággal. A száraz évszakban terepjáróval szinte bárhol mehetünk, de ha megjön az esős évszak, vagy ellátogat hozzánk egy-egy tájfun akár a száraz évszakban is, vége az utazásnak.”

„Lajos atya csinált Sablayanból várost – mondja *P. John O'Mahony*, ír verbita missziós atya, aki valaha a szomszéd plébánián működött, és ma is a Fülöp-szigeteken dolgozik. – Itt nem volt szinte semmi. Lajos atya alapította a gimnáziumot, a főiskolát, az általános iskolát. Az ő műve a kórház is.”

Halász Lajos 1958-ban érkezett Sablayanba, és húsz éven át volt plébánosa. Majd hat évre átköltözött a nyugati partvidéken lévő Victoriába, ahol szintén felsőoktatási intézményt alapított. 1984-től 1994-ig megint Sablayan plébánosaként működött. Innen helyezték vissza Magyarországra. „Sírtunk, amikor megtudtuk, hogy elmegy. Nagyon jó papjaink vannak, de Lajos atya ma is hiányzik” – mondja egy idősebb asszony. A városban három építmény viseli Lajos atya nevét: a missziós központ, egy tornacsarnok és egy híd.

Ma két egyházmegyes pap, *Geraldo Calapuin* plébános és *Arnel Belamide* káplán látja el Sablayant. A káplán szemináriumi gyakorlatát töltötte Lajos atya plébániáján a kilencvenes években, a plébános atya pedig káplánja volt a magyar verbitának.

„Régen csak verbita hithirdetők dolgoztak erre felé. A missziós társaság elveinek megfelelően azonban, ha sikerült felkészíteni egy területet a normális működésre, akkor átadják az egyházmegyének. Ma is verbita azonban a püspök. A Fülöp-szigeteken általában sok a papi hivatás, de nálunk a következő öt évben nem lesz papszentelés, mert nincsenek felsőbb éves papnövendékeink – mondja *Geraldo atya*. – Huszonnyolc papunk van mindössze ezen a hatalmas területen. Azért is adózunk olyan nagy elismeréssel Lajos atya teljesítményének, aki elkötelezett életével tíz papi hivatásnak nyitott utat.”

Milyen volt a lelkipásztorkodás akkoriban? „Ma is csodálkozom, hogy Lajos atya káplánjaként hogyan bírtam ezt a tempót, hiszen veszélyes, rossz utakon való vándorlás volt az életünk nagy része – mondja a plébános. – Lajos atya működésének első felében úgy volt, hogy egy hetet a plébános, egy hetet pedig a káplán töltött kint a területen. Ez nagyon nehéz útviszonyokat és családotknál lakást, a komfort teljes hiányát jelentette. De szerettük csinálni, örültek nekünk az emberek. Később azonban a civilizáció eljutott a hegyekbe is, az emberek sokszor már nem értek rá, ha váratlanul érkezünk. Kérték, hogy jöjjünk vasárnap.” De hát hogyan lehet annyi helyet ellátni vasárnap? „A zsinat után lehetővé vált, hogy Lajos atya bevonja a világiakat a lelkipásztori munkába, a templomi szolgálatba. Ő kezdte meg az egyházi kisközösségek, az úgynevezett bázisközösségek szervezését is. Ma már a világi imavezetők és áldoztatók minden vasárnap összegyűjtik a híveket 22 kápolnában, még ha mi, papok nem is tudunk kimenni hozzájuk. A legtöbb kápolnában ott van az Oltáriszentség és az

örökmécses is. A világi áldoztató felelős érte. De azért havonta legalább egyszer mindenütt van szentmise.”

San Joséban, a tartomány központjában működik az egyetlen felsőoktatási intézmény, a verbiták által vezetett *Divine Word College*. Itt találkoztam egy idősebb úrral, *Arnolddal*, aki ma a főiskolai lelkészség világi munkatársa, régebben pedig Lajos atya ministránsa volt. „Szigorával, következetességével ő faragott embert belőlem. Nagyon hálás vagyok érte. Meg sem tudtam volna nőszülni, ha Lajos atyától nem tanulom meg azt a fegyelmet, amely nélkül csődöt mond a házaset.”

Sablayan óvárosa kis félszigetre épült, melyen félgömb alakú, festői hegy emelkedik, rajta világítótoronnyal. Itt áll az öregtemplom, mellette pedig az a ház, ahol Lajos atya 1958-ban először letelepedett. Most domonkos rendi nővérek zárdája. Mellette találjuk a Lajos atya által alapított missziós kórházat. Miért missziós? – kérdezem az apácáfőnöknőt. „Lajos atya főleg a nagyon szegényekre és a hegyek között élő bennszülöttekre gondolt, az úgynevezett

őslakókra. Ma már kisebbségben vannak, de régen, a mostani többség betelepítése előtt csak ők lakták a szigetet. A mangyan őslakók ma is szinte ruha nélkül járnak és a turisták körében feltűnést keltenek, amikor lejönnek a városba. Lajos atya szerette és jól ismerte őket. E nép gyermekeit nem lehet kórtermekben elhelyezni. Ezért épített kunyhókat a kórház mögé. Ha mangyan beteg érkezik, ma is oda szoktuk elhelyezni. És ma sem kérünk tőlük pénzt. Ez volt Lajos atya szándéka, és mi követjük őt.”

A város egyik impozáns épülete a Lajos atya által épített, modern templom. A környék spanyol építészeti hagyományainak megfelelően Lajos atya négyszögletes teret épített, melyet a templom, az iskola és a plébániaház keretez. Szent Sebestyén nevét viseli minden. Különösen figyelemre méltó az iskola: a tanulók közül hatszáz főiskolás, négyszáz középiskolás és kétszáz általános iskolás. A Collegio de San Sebastian olyan felsőfokú képzéseket nyújt, melyekre itt nagy szükség van: főleg kereskedelmi és tanárképző szakon.

Lajos atyára sokan szociális érzékenysége miatt emlékeznek. „Megbetegedett a férjem – mondja egy idősebb asszony –, és amikor megmondták a szükséges operáció árát, csak azt tudtuk mondani, hogy

nincs tovább. Lajos atya észrevette, hogy valami bajunk van. Megszervezte a férjem beszállítását, és az utolsó fillérig kifizette az operáció költségét. Sokakkal tett hasonlót.”

Lajos atya Kőszegről is segíti a plébániát. Német jótévedő adományait juttatja el a plébánoshoz, aki a képviselőtestület segítségével osztja szét a rászorulóknak az adományokat. Rendszeresen levelez egykori híveivel. Találkoztam egy asszonnyal, aki anélkül, hogy készült volna látogatásomra, boldogan húzta elő táskájából a Lajos atyától hűsvétra kapott jókívánásokat. „Sohasem fog elfelejteni bennünket” – mondta. A plébániai papság Lajos atya iránti hűségét bizonyítja az is, hogy mind a mai napig ugyanaz a szakácsnő, és a plébániai irodista személye sem változott. Egykori munkatársai emlegetik is, hogy mennyire szerette az atya a piros, csípős paprikát...

Lajos atya a plébánia területén számos kápolnát épített, melyek az ő sajátos építészeti stílusát tükrözik. Mindegyik kicsit más, mégis jellegzetesek. A plébánia lelkipásztori munkatársával, *Benedikttel* egyik nap motorbiciklin útnak indultunk a hegyekbe, az őslakókhoz, Lajos atya kedvenceihez. Benedikt egyszer csak megállt a motorral. „Megérkezünk” – mondja, én pedig furcsán nézek körül, hogy van-e itt egyáltalán valami?

De a mangyan őslakók gyerekei már hallották a motorzajt, és boldogan rohannak elő egyszerű, szalmafedéses

kunyhóikból. Egyszerre csak egy *filippina* is felbukkan: frissen végzett tanítónő. „Rögtön a mély vízbe dobott az iskolavezetés – mondja mosolyogva –, de én nem bánom. Olyan természetesek és kedvesek itt az emberek, ami a városban már ismeretlen.”

A telep legnagyobb háza a Szentlélek Szolgáloi Missziós Nővéreké. „Lajos atya műve ez a misszió, ő hívta ide a nővéreket. Nélküle az itteniek még ma sem lennének keresztények” – mondja a kísérem. „Tudja, hogy mi, tanárok mit csodáltunk Lajos atyában? – kérdezi egy nyugdíjas tanárnő, amikor megtudja, hogy a híres hithirdető nyomdokain járok.

– Az emlékezőtehetségét! Mindent tudott, mindenre emlékezett. Nálunk mindig sok elsőáldozó volt, és a gyerekeket mélyen meghatotta, hogy Lajos atya tudta, hogy melyik csoportba tartoznak, mi a nevük, kik a szüleik. Őszintén érdekelték az emberek, ezért volt képes mindent megjegyezni. Kár, hogy nincs köztünk...”

A városban sokan emlékeznek egy balesetre, mely Lajos atyával esett meg. Mivel akkoriban a hajóút volt az egyetlen mozgási lehetőség, Lajos atya lelkipásztori feladat teljesítése végett rászánta magát a tengeri útra a veszélyek ellenére is. De egyre dagadtak a hullámok és erősödött a szél,

mindaddig, hogy süllyedni kezdett a bárka. Lajos atya négy órát töltött a hullámzó vízben, míg egyszerre csak jött egy másik hajó, és megmenekültek. „Uram, kellek még neked, biztosan terveid vannak velem!” – gondolta akkor a magyar misszionárius. Talán ez jutott Lajos atya eszébe akkor is, amikor megtudta a rend római vezetésének szándékát 1994-ben, hogy menjen haza Magyarországra. Szerzetesi fogadalmához hűen, bár nehéz szívvel, de engedelmeskedett. Magyarországon emberfeletti energiával látott hozzá a rendi előjáró által neki rendelt feladatok teljesítésének, ugyanakkor igyekezett hűségese maradni sablanyai barátaihoz is.

Lányi Béla svd

A Lajos atya által épített templom

A szerző Lajos atya egykori híveivel

A missziós táborok Isten művei

Az egész július a hálaadás jegyében telt, mert tizedik alkalommal rendeztük meg az ország minden zugából érkező gyerekekkel, fiatalokkal missziós táborainkat, amelyek Isten művei.

Lányi Béla testvér – aki Fehéroroszországból jött hozzánk és jelenleg a Fülöp-szigeteken dolgozik – kezdeményezésére szerveztük meg 2002-ben az első táborot Dunaszentmiklóson, egy kis plébánián. Csupán ötvenen voltunk. Idén nyáron a három táborban összesen több mint háromszáz résztvevő volt. A missziós táborok mellett 2008-ban megalakult a missziós Biblia tábor, hogy még jobban kiemeljük a Szentírás fontosságát az életünkben.

A táboroknak az a célja, hogy a magyar gyerekek és ifjak megtapasztalhassák az egyház egyetemességét, a kereszténység sok nemzetből álló világközösségét. Ez a tapasztalat nagyon jól szolgálja a hit ébresztését a fiatal magyar nemzedék szívében. Sokan voltak, akik a tábor ideje alatt megtalálták életük értelmét, hivatását. Közöttük van egy idén szentelt újmisé, Gábor atya a Győri Egyházmegyéből, és két házaspár. A szeretet, amely Istentől van, és ami összeköt minket, táborainkban belevésődik a gyerekek szívébe.

Tíz év alatt nagyon sok misszionárius meglátogatott minket, és előadásokat tartottak. Megtanultunk sok szép éneket, játékot az egész világról, és megismertünk finom, ázsiai, afrikai és európai országokból való ízeket is. Minden táborban igyekeztünk imával és tettekkel segíteni a misszionáriusokat, akik a világ távoli országaiban szolgálnak, küldtünk nekik leveleket, rajzokat...

Idén sokat gondoltunk *Laka Putra Remigi* (Remi) atyára, aki az első táborban köztünk volt, most pedig Kubában

dolgozik. Mivel ő nem tudott közénk jönni, ezért a szlovák *Radoslav Kottra* verbita atya látogatott hozzánk, aki vele dolgozik Kubában, és megosztotta velünk a kubai missziós élet örömeit és nehézségeit. Beszámolójában kiemelte Remi atya bátorságát, amikor rendőrségi engedély nélkül körmenetet szervezett, és az utcára vitte az Oltáriszentséget. Egy kommunista országban, ahol a hatóságok el akarják zárni Istent az emberektől, ehhez igen nagy bátorság kell. Kihangsúlyozta Remi atya általunk is sokszor megtapasztalt vidámságát és szolgálatkészségét.

A táborok előkészítésén minden évben nagyon sokan fáradoznak. A missziós imaközösségek és a jótévedők segítségével nem tudnánk megszervezni e nagyszerű alkalmakat. Hálásak vagyunk barátaink áldozatos munkájáért, ami lehetővé teszi, hogy minden évben gazdagabb program és körülmények várják a több száz missziós lelkületű táborozót. Így mutatkozik meg, hogy missziós táboraink az Isten művei. Megmozdítják az embereket a jóra, ahogyan egy verbita misszionárius, *Zelazko Marian*, aki Indiában dolgozott, mondta: „Nem nehéz jónak lenni, elég csak akarni.” Ezt az akaratot nem egyszer átértük az önkéntes segítőknel és a jótévedők szívében is.

Köszönjük szép táborainkat Istennek, aki egy közösségbe hívott minket, amelynek kereszténység a neve, kereszténység, ami sokszínű.

Burbela Gergely SVD

Világmisszió Ünnepe, tizedszer

A feltámadt Jézus legfontosabb üzenete, hogy hirdessük az evangéliumot az egész világon. Hogyan lehetne magyar egyházunkban még jobban ráirányítani az emberek figyelmét a világmisszió fontosságára?

Sokat törtük ezen a fejünket.

Így jött létre 2002-ben az Isteni Ige Társasága által kezdeményezett, és a Pápai Missziós Művekkel együtt megszervezett első Világmisszió Országos Ünnepe, amelyet azóta mindig október második szombatján rendezünk meg. Az első szervezők *Lányi Béla* testvér, a verbita kispapok akkori prefektusa, és *Rostás Sándor* atya, a PMM akkori országos igazgatója voltak.

Egy művelődési házban kezdtük 2002-ben, aztán mentünk a városmai plébániára 2003-ban, és 2004 óta a budai ciszterci plébánia vendégszeretetét élvezzük a Villányi úti Szent Imre-templomban.

Ez az ünnep meghívás mindenki számára, hogy soha ne felejtjük: keresztény küldetésünk az egész világra szól, és felelősek vagyunk a hit terjedéséért hazánkban és az egész világon. Tudatosítanunk kell, hogy mi, magyar keresztények csak akkor gazdagodhatunk hitünkben, ha egyrészt befogadjuk és támogatjuk a hozzánk érkező misszionáriusokat, másrészt adunk is a világmisszió számára fiatalokat, akik által az egyetemes egyház erősödik.

A kereszténység ereje a sok nemzetből álló egységben, az élő és sokszínű közösségekben rejlik.

Az VOÜ-nek az a célja, hogy megnyissa szívünket, valóságosan lássuk hazánk vallási és társadalmi helyzetét, valamint hogy megismerjük, mi jellemzi a kereszténységet az egész világon. Ez bátorságot, erőt és feladatot ad nekünk a mindennapi életünkben.

Minden évben meghívtunk püspököket és rangos előadókat, hogy segítségükkel tekintsük át a legfontosabb előttünk álló feladatokat itthon és az egész világon. Közöttük volt *Erdő Péter* bíboros, *Eperjes Károly* színművész és sokan mások. Idén *Ternyák Csaba* egri érsek és *Pál Ferenc* atya tart nekünk előadást.

A magyar társadalom és a magyar kereszténység problémáit (munkanélküliség, kisebbségek, családtervezés) az egész világon tapasztalható tendenciák összefüggésében, keresztény szemmel akarjuk elemezni, és azokra válaszokat találni.

Az VOÜ nagy találkozója a missziós imaközösségeknek, az ifjúsági világmissziósoknak, a Szent Gyermekeknek, a misszió jótevőinek és utótalálkozója a nyári missziós táborok résztvevőinek. Legyen az idei ünnep is olyan esemény, amely utat mutat az Isten által nekünk adott hit felé!

B. G.

MOTOR KUBÁNAK

Remi atya azt kéri tőlünk, hogy imádkozzunk érte, és támogassuk egy motor megvásárlásában. Ez segítené missziós munkáját, mert számos faluba kell eljutnia. Sokféle programot szervez gyerekek és fiatalok számára, e programok tartalmasabbá tételében is segíthetjük adományainkkal.

Amennyiben szeretné támogatni Remi atya missziós munkáját, adományát juttassa el a verbita Missziós Titkárságra 2012 februárjáig.

Számlaszám:

11600006-00000000-12713314

A közlemény rovataban kérjük feltüntetni:

KUBA

A Hűség Anyja

A kedvenc írónőm, *Helen Keller*, aki két-éves korában veszítette el a hallását és a beszé-
lőképességét, megírta, hogy az igazi boldogsá-
got csak az Istenhez, az emberhez, a feladatunk-
hoz és tehetségünkhöz való hűségben találhat-
juk meg. A boldogság másik forrása az önzet-
lenség, amit Kalkuttai Teréz anya említ.

Helen Keller fogyatékosága ellenére a világ egyik leg-
ismertebb előadója és aktivistája lett, ahogyan ő maga
írja, a hűségnek és önmaga felülmúlásának köszönhetően.
A legnagyobb jutalom akkor vár minket, amikor képesek
vagyunk megosztani valamit magunkból másokkal, hogy
mások életét megszépítsük, és amikor önző kis világunknál
valami nagyobb részévé válunk. A hűség a mindennapi küz-
delmet jelenti önmagunkkal és a hétköznapokkal. Ez foly-
tonos választás, folytonos újakezdés. De ahogyan Helen
Keller írja, ez a szüntelen küzdelem erősebbé tette őt, mert
tudta, mit akar, mi a célja, hova menjen, milyen irányba. Ez
a hűség volt az, ami Teréz anyát a világ egyik legokosabb és
legszentebb nőjévé tette.

Az élet furcsa dolog, olyan, amit nem mindig tudunk el-
lenőrizni, de felelősek vagyunk a feleleteinkért, amiket a vi-
lágnak, az embereknek és ezek által Istennek adunk. És így
az életünk alakulása mégiscsak nagyrészt rajtunk múlik.

Nem régen megismertem egy nőt, akinek a fia eltűnt. So-
kan keresték őt, de senkinek nem sikerült megtalálni. Egy
idő után a faluban mindenki elfelejtette ezt a történetet.
Csak az édesanya kereste a fiát tovább mindennap... Reg-
gel, amikor felébredt, már tudta, hol fogja keresni, milyen
úton fog menni... Ennek az anyának a hihetetlen nagy
hűsége és szeretete szálnalmat keltett az emberekben. Sen-
ki más nem hitt már, csak ő. A szeretetben végig hűséges
maradt. Egy napon a fia visszatért, szeme könnyekkel volt
telve, mert tudta, hogy az anyja vár rá. Isten megjutalmazta
az anyja hűségét és türelmét.

Afrika nagy öregje, *Nelson Mandela* 27 évet töltött bört-
önben. Abban hitt, hogy hűsége saját meggyőződéséhez
nyerni fog... Ma Afrika legnépszerűbb embere. Ő maga
írja: „Sokat elveszítettem a saját ideálomhoz való hűségem
által, de még többet nyertem, nem bánok egy percet sem.”
Kétezer évvel ezelőtt az Anya hűségesen állt a Fia mellett,
akit az emberek keresztre feszítettek. Mindenki elhagy-
ta, de ő mellette maradt. Hűsége ma erőt ad másoknak.
A Világ Királynője a legvégsőig hűséges, és a világ ezt soha
nem felejtí el.

Dolores Zok ssp

OROSZ DERELYE (pierogi ruskie)

Tészta: 0,5 kg búzaliszt, egy tojás sárgája, egy lapos kanál
vaj, egy bögre meleg víz, só

Töltelék: 1 kg krumpli, 0,5 kg túró, 2 hagyma, só, bors

A krumplit sós vízben megfőzzük, még melegen, gondosan
szétnyomjuk, és a már előre ledarált túróval elkeverve sima
pépet készítünk. A hagymát kockára vágva megpirítjuk és
hozzátesszük a töltelékhez. Végül sóval és borssal ízesítjük.
Lisztből, sóból és tojássárgájából tésztát gyúrunk, majd liszt-
tel hintett deszkán sodrófával vékonyra sodorjuk. Pohárral
köröket vágunk, megtöltjük őket töltelékkel, a tészta végeit
gondosan összeragasztjuk, majd forrásban lévő sós vízben
megfőzzük. Pirított hagymával és vajjal leöntve tálaljuk.

EVEZZ A MÉLYRE!

IFJÚSÁGI LELKIGYAKORLAT

A Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérek szeretettel
várják a 14 éven felüli fiatalokat, akik imádság,
megosztás és csend által szeretnék elmélyíteni
barátságukat Jézussal.

HELYSZÍN:

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház
1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

IDŐPONT:

október 21-én estétől 23-án délig

Jelentkezni lehet Gosia nővérnél október 17-ig:
Tel.: 06-30/837-9744 • e-mail: gochassps@gmail.com

Tábor-hegy kicsiben, ahol jó nekünk

Mátrahátnak nevezik a földrajztudósok azt a vidéket, ahol 2003-ban missziós hétvégét tartottak a verbita atyák és testvérek. Fedémes, a mi kis falunk néhány kilométerre a főúttól, a hegyek közt rejtőzik. Még abban az évben megalakult a missziós imaközösség, melyet azóta is a feleségem vezet.

Eleinte Béla testvér, majd Gergely atya elég gyakran meglátogatta az imaközösséget és családjunkat is. A templommal szemben a Kopasz-hegy tetején egyetlen fa állt. Gergely atya mindig azt mondta: „Nagyon tetszik nekem a hegyen az az egy fa.”

2004-ben, a virágvasárnapi szentmise után, ahogy kiléptem a templom ajtaján, rávetődött a tekintetem a hegyen álló magányos fára. Ekkor egy belső hang szólt: „Állíts ma oda egy keresztet!” A nap folyamán egyre erősebb lett bennem az érzés, hogy eleget tegyek ennek a „felülről jövő” kérésnek. A két lányommal el is indultunk a hegyre. Késő délután elkészült a kereszt

Verbita missziós család a fedémesi hegyen

abból a fából, amit a közeli erdőben vágunk. Megpihentünk, majd elkezdtünk imádkozni. Fölnéztem az égre, és éreztem Isten simogató kezének érintését. Tudtam, hogy jó nekünk itt lenni!

Ez a kereszt körülbelül egy évig állt, mert az idő nagyon megviselte. Aztán támadt egy gondolatom, és elkészítettem a következő keresztet. Azon a napon az égen megjelent az Isten és az ember közötti szövetség jele: a szivárvány, mintegy bizonyosságául annak, hogy mennyire szeret bennünket az Úr. Kis idő elmúltával jöttek a verbiták, és Gergely atya megszentelte a helyet és a keresztet. Újra Péter apostol szavai jutottak eszembe: „Jó nekünk itt lenni.” (Lk 9,33)

A keresztet látva az emberek gyakran mennek fel a hegyre imádkozni, megpihenni egy kicsit, és ilyenkor úgy érzik, valahogyan közelebb kerülnek Istenhez. Talán mondhatnánk, ez a Tábor-hegy, csak kicsiben. A második kereszt hat évig állt rendületlenül. Aztán újra eljött az idő az újabb keresztállításra. Miután imádkoztam, rájöttem, hogy kell egy erős „szikla”, amihez később is hozzá lehet erősíteni az újabb keresztet, vagyis maradandó, erős alapra van szükség.

Egy hónappal ezelőtt a gondviselés úgy hozta, hogy sikerült elkészítenem a keresztet, és felvittük a hegyre. Augusztus elején Gergely atyával, *Gottfried Miklóssal*, aki az új plébános atya nálunk, *Elmer* testvérrel, *Alex* fiunkkal, *Magdolna* nővérrel, *Gosia* nővérrel és *Blandina* nővérrel fölmentünk a kereszthez. Miklós atya ezekben a napokban vette át a tarnaleleszi plébánia és a hozzá tartozó fiókák vezetését. Az ima végén ő szentelte meg az új keresztet. Azt hiszem, hogy igen nagy kegyelem számára is, hogy ily módon kezdhettem plébánosi szolgálatát.

A Családok évében vagyunk. Mindannyian egy nagy családhoz tartozunk. Szeretettel várunk minden missziós atyát, testvért és nővért az egész világról, ha szeretnének megpihenni kis falunkban és a hegyünkön. Természe-

tesen a missziós barátokat és az imaközösségek tagjait is hívjuk az egész országból, hogy közösen újra és újra átéljük: Uram, jó nekünk itt lennünk.

Szabó István

VERBITA BARÁTI KÖR

ÚJ LEHETŐSÉG

Hívjuk a testvéreket a **Verbita Baráti Körbe!** Olyan közösség vagyunk, melynek tagjai – bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis – együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért. **Felvételi díj nincs.** Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket.

Missziós Titkárság,

9730 Kőszeg, Park u. 1.

• tel.: 06-30/418-9196

• verbita@verbita.hu

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt. Ugyancsak küldjük a **Világposta** című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos svó atya** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

Mindenem megvolt, de nem voltam boldog

Nehéz volt, amikor az ifjúsági világmisziós csoportból a többiek megszavazták, hogy nekem kell tanúságot tennem. Úgy éreztem, teljesen átlagos keresztény vagyok. Nem büszkélkedhetek óriási jótettekkel, nem követtem el semmi hatalmas bűnt, legalábbis olyat nem, amiről tanúságot tudnék tenni. Mégis van egy történet, amit úgy éreztem, meg tudok osztani másokkal. Ez a történet az enyém, és így szól:

Amikor kisgyerek voltam, sok mindent megkaptam a szüleimtől. Na jó, nem sok mindent, hanem mindent. Nekem volt először számítógémem a barátaim között. Nekem volt először saját tévé. Mikor reklámot néztem a tévében, sokszor éreztem, hogy nekem több kell, nekem kell még ez, kell még az meg amaz. Megvolt mindenem, és tényleg boldog voltam, de nem sokáig. Valami hiányzott. Egyszerűen mindenem megvolt, de nem voltam boldog. Míg nem áthívtam Laci barátomat, hogy nézzünk együtt filmet, játszunk együtt a számítógépen. Egyből megváltozott minden, mert végre igazi örömet éreztem.

Pokol

Sokan úgy képzelik el, hogy egy vasvillás ördög fortyogó vízben tűzzel főzi az embereket. De én rájöttem, hogy az igazi pokol már itt a földön is jelen van. Gondoljunk csak bele: minden vágyunk teljesült. Megvan minden földi jó, amit csak el tudtunk képzelni. Ott ülünk egy homokos tengerpart melletti nyaralóban, luxus körülmények között, de nincs mellettünk senki. Úgy értem, nincs kivel megosztanunk. Teljesen egyedül vagyunk. Nincsenek barátaink, nincsenek ismerőseink, csak egyedül vagyunk, és

a földi javak. Assisi Szent Ferenc azt mondta, hogy a bűn ott kezdődik, amikor azt mondja valaki: „Ez az enyém.” Az én tévé. Az én tulajdonom. Akarom. Igazából, ha megnézzük, életünk konfliktusai mindig e kérdés körül forognak. Mi az enyém, mi a másiké.

Mennysország

Eljött az ideje, hogy elmondjam, hol tapasztaltam meg a mennysországot az életemben. A megosztásban. Ha megosztok valamit a másikkal. Kapok valamit, és annak együtt örülök a másik emberrel, mert neki is adok belőle. Van kocsim? Nem egyedül utazom, felajánlom másoknak is a helyet. Kaptam csokoládét születésnapomra? Megosztom másokkal. Ha csak egy pár ilyen kis apróságból is segítünk másoknak, nagyon nagy öröme tehetünk szert. Még akkor is működik a megosztás, ha nincs semmink. Most mondhatnám a mosolyt vagy a tudást, de van egy kevésbé megfogható kategória, az idő. A szeretetnyelvben is megvan a minőségi idő.

Ugye a legjobb miszió a személyes jelenlét? Ehhez idő kell. Mindenkinek van ideje. Az időt is meg lehet osztani. Ha valaki azt mondja, nincs időm, akkor bizony valótlant állít. Mert mindenkinek van ideje mindenre, csak rászánás kérdése. Mi magunk döntjük el, hogy mit kezdünk az időnkkel.

Keressük a lehetőségeket, hogyan tudjuk megosztani, amink van. Én nem mondom, hogy ettől gyökeresen megváltozik az életünk, csak azt, hogy sokkal több örömet tudunk így adni és kapni. Ezek a kis apróságból be fogják ragyogni a hétköznapijainkat.

Harsányi Miklós

HIVATÁSOM A MISSZIÓ

„A miszió nem áldozat, hanem kiváltság.” (Szent József Freinademetz)

Sokféle módon szentelhetjük életünket a miszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember **misszionárius** saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára. Egyesek azonban külön **szertelési-missionáriusi** hivatást kapnak, és küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

A verbita misziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaként dolgoznak együtt Óceánia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy **Krisztus örömhírét** minden ember megismerje.

Ha úgy érzed, hogy misziós hivatásod van, ha **misszionárius** akarsz lenni, ismerd meg a verbiták közösségét!

Szívesen válaszol kérdéseidre: **ELIAS OHOLEDWARIN SVD – Szent Imre Misziósház**, 9730 Kőszeg, Park u. 1. • e-mail: hivatas@verbita.hu

Mosolyogj rám!

Az Egyesült Államokban nagyon fontos, hogy megkérdezzük minden találkozás elején a másiktól: „Hogy vagy?” Akkor is, amikor vásárolni megyek, sok eladó mosollyal meg szokta kérdezni: „Hogy vagy?” A rendházunk folyosóján is ezt szoktuk megkérdezni, amikor csak elmegyünk egymás mellett, és gyakran előfordul, hogy továbbmegyünk, nem is várva a választ. Ez itt természetes.

Viszont nagyot nevettem, amikor én, aki lengyel vagyok, egy lengyelekkel kapcsolatos szellemes viccet hallottam: Ha egy lengyeltől valaki nem lengyel megkérdezi, hogy hogy van, akkor a nem lengyelnek csak egy másodperce van, hogy a beszélgetés folytatásának valami általa óhajtott irányt szabjon, mert a lengyel azonnal válaszolni fog a kérdésre, és elmondja, milyen borzasztó bajai vannak. Na, ez csak vicc, de az igaz, hogy a lengyelek gyorsabban és mosoly nélkül megosztják bánataikat egymással, mint az USA lakosai.

Emlékszem, hogy az itteni nyelviskolában azt tanultuk az angolórán, hogy ha megkérdezik tőlünk, hogy hogy vagyunk, majdnem mindig azt kell mondanunk, hogy jól. Akkor is jobb mosolyogni, amikor rettenetesen fáj a fogam.

Egy külföldi diák a chicagói egyetemen kezdett tanulni. Egy-két hét itt-tartózkodás után odament egyik professzorához és bocsánatot kért. A tanár nem értette, hogy miért. A fiatal ember viszont megismételte a bocsánatkérést. A professzor majdnem elveszítette a türelmét, amikor a külföldi már többször kért bocsánatot anélkül, hogy elmondta volna, hogy mi is történt. Végül kiderült. Azt mondta a fiatal diák, hogy szép volt az első iskolai nap, amikor mindenki kitárt karral és mosolyogva üdvözölte őt. Néhány hét alatt azonban sajnos minden megváltozott. Az emberek mások lettek, mint az első találkozáskor. És ő nem értette, hogy mit csinált rosszul. Erre a tanár csak mosolygott rá és azt mondta: „Semmi sem történt. Ez a mi kultúránk. Isten hozott az Egyesült Államokban!”

Én is nap mint nap látom, hogy itt a mosoly nagyon fontos bármilyen találkozás elején. Ma is, amikor vásárolni mentem, teljesen idegen emberektől szíát és hogy vagyot hallottam. Bár inkább az itteni feketékre jellemző, hogy spontán módon üdvözölnek idegen embereket az utcán. De itt nem egy kis falucskáról van szó, hanem nagyvárosról. Tetszik nekem ez a szokás az itteni kultúrák olvasztótégelyében.

Sokáig gondolkodtam azon, hogy miért annyira fontos a mosoly az Egyesült Államok lakói számára akkor is, amikor esetleg nagy bánat van a szívükben. Két okát találtam ennek. Először is az itteni kultúrában a magánélet nagyon fontos. Például gyakran nem is illik feltenni olyan kérdéseket, hogy hány gyereked van vagy ez mennyibe került? Egy ismerősöm, mondjuk Emőke, azt mondta, hogy az ő legközelebbi barátja se tudhatja, hogy mekkora fizetése van. A magánélet fontosságának következménye, hogy nem illik saját bánatokkal terhelni más embert. Ez az én dolgom, az én magánügyem. Nekem van problémám, nekem kell meg-

Ádám atya és rendtestvérei

oldanom. Ezért sokszor látható, hogy csak egy másodperc kell ahhoz, hogy valakinek az arca, amely boldogan mosolygott, hirtelen szomorúvá váljon.

Szerintem azonban van egy másik oka is annak, hogy a mosoly nem tűnhet el az arcunkról túl hamar ebben az országban. Az Egyesült Államokban gyermekkoruktól fogva a fiúk és a lányok azt tanulják, hogy hősiések, erősek és legyőzhetetlenek legyenek; hogy tudják feláldozni az életüket is az országuk szabadságáért. Gondolom, hogy ennek a következménye az, hogy nem szabad a gyengeségeket megmutatni másoknak. Azt mondta egy barátom, akivel teniszeztünk néhányszor, hogy gyermekkorában egy érmet se nyert sportversenyeken. Ez bántotta. Felnőttként sokat edzett, és sikerült érmekeket szereznie. Sokáig várt az eredményekre, de megérdemelte.

Meghívtak egy idősothtonba néhány hónappal ezelőtt. Egy barátom édesapjához mentem, hogy együtt imádkozunk. Nagyon meglepődtem, amikor az idős hölgyek arcán az erős vörös smink nyomait észrevettem. Utolsó földi éveiket töltik itt, de nem engedik meg maguknak akkor se, hogy kicsivel „csúnyábbak” legyenek. Festik magukat, hogy szépek lehessenek az utolsó pillanatig. Az itteni hősiesség és szépség nem csak az emberekre vonatkozik. Az épületek is olyanok, hogy az utcára néző homlokzatuk sokkal szebb, mint a kevésbé látható részek.

Szóval bennem sok kérdés felmerül a mosoly kapcsán. Vannak kultúrák, ahol a mosoly nagyon fontos, és vannak olyan helyek a világon, ahol az emberek megmutatják a lelkiük igazi állapotát. Mi a jobb? Én is szeretek mosolyogni. Szeretem azt a mosolyt, amelyet nekem ajándékoznak az utcán ismeretlen emberek. De ha előfordul, hogy fájni fog a fogam, amikor jövőre újra találkozunk magyar földön, kérlek, mosolyogj rám akkor is, ha én talán nem tudom viszonzni...

Wołowicz Ádám SVD
Chicago

A házasság és a család Ghánában

Profétai gondolat volt a magyar püspökök részéről, hogy a Papság éve után meghirdették a Család évét. Fontos a papságért, a papokért imádkozni, de nem felejtethjük el azt, hogy a papok is családból jönnek. Kötelességünk megemlékezni a családokról.

A család minden nép életében fontos, de vannak különbségek működésében és méretében. Érdemes megismerni a család szerepét más kultúrákban, hiszen azt mondják, hogy aki nem ismeri a másikat, a sajátját se ismeri. Az én szülőhazám Ghána. Az ország neve azt jelenti, hogy harcos. A korábban itt létező, nagy kiterjedésű

szempontból a család nyújt támaszt az öregeknek, a gyermekeknek és a fiataloknak. A párkapcsolat kötelező formája a házasság. Elképzelhetetlen, hogy a házaspárok gyermektelenek legyenek, kivéve, ha ezt egészségügyi okok indokolják. A ghánai kultúrában az önkéntes cölibátus ismeretlen, kivétel a papi és szerzetesi életforma, a kereszténység érkezésétől kezdve.

A ghánaiak szeretik a gyermekeket, így a családok általában igen népesek. Kétféle családi életformát ismernek: a szűkebb és a tágabb családot. A szűkebb család férjből, feleség(ek)ből és gyermekekből áll. A tágabb család a közeli rokonságot, a nagyszülők,

Csak egy kivülről kutató vélekedhet így, a valóságban azonban nem ez van. A gyakorlatban azt látjuk, hogy erősíti a hűséget és a szoros kapcsolatot a házaspárok között, sőt megőrzi felbonthatatlanságát is. Maga a házassági folyamat változó a különböző törzsi kultúrákban. A házasságkötés számos tényezőtől függ, beleértve a férfi társadalmi és gazdasági helyzetét is. Például tanult ember-e, mi a foglalkozása, mennyi a jövedelme, a vagyona? Befolyásolja, hol lakik, milyen a családi háttere. A vallási és etnikai háttér a férfi és a nő esetében is szerepet játszik. Az egész országban négy fajta házasságról beszélhetünk: a hagyományos vagy szokásos házasságról, a konszenzusos, az iszlám szabályok szerinti, valamint a polgári vagy az egyházi házasságról. E négy fajta között a leggyakoribb házasság a hagyományos. Az egyházi házasságkötés esetén is a hagyományos házasság előfeltétel. Egy család kialakulása vagy folytatása serdülő korban, az udvarlással kezdődik. Régebben a házasságok gyakran a lány születésekor vagy már előtte eldőlték. Az volt a szokás, hogy a lány kezét az apjától megkérte valaki a fiának, a testvérének, az unokájának vagy a rokonságban az egyik fiúnak. Ilyen esetben a szülők intézték a házasságot. A szülői döntésnek nem mondhattak ellent a gyermekek.

Ma már nincs olyan törzs vagy kultúra, ahol a szülők döntenek el azt, hogy ki legyen a fiúnak vagy a lánynak a párja. Napjainkban az egész országban az udvarlás nagyon fontos szerepet játszik a házasságra készülők párkapcsolatában. Az udvarlást a kérő gyakori látogatása, figyelmessége, ajándékokkal való kedveskedése jelzi. A lányos házaknál a szülőknek kijár a tisztelet, különösen a leendő anyósoknak. Az udvarlás addig tart, ameddig a lány szülei vagy a rokonok meg nem üzenik, hogy most már jöhetnek a hozománnyal. Így az udvarlás tarthat hosszú vagy rövid ideig, a lányos szülők és rokonok viselkedéstől függően.

A személyes döntés a párválasztásban csak a fiúé vagy a lányé, de a szü-

Gyerekekben nincs hiány

nyugat-afrikai birodalomban a királyt megillető cím a „Harcos Király” volt. E régi birodalom egy részén fekszik a mai ország, amely csak 1957-ben lett független, és utána vette fel a Ghána nevet, mivel az angolok az Arany Part (Gold Coast) elnevezést nem fogadták el. Ghána lakossága különböző helyekről betelepült törzsekből áll, de a családról alkotott felfogásuk közös.

A társadalom középpontjában a család áll, ami a szociális biztonság legfőbb biztosítója. Érzelmileg és anyagi

a nagybácsik, a nagynénik és családjaik közösségét jelenti. A ghánai család kifejezés több mint a házastársi egység. Mindennapi használatban egyszerre jelenti a szűkebb egységet és a tágabb családot. A ghánai esküvővel nem új család születik, hanem a házasságok egy már létező család folytatásai lesznek.

Egyes kutatók úgy vélik, hogy Ghánában a rokonok ferde szemmel nézik a házasságot, mert ez a gyakorlat inkább csökkenti, mint növeli a hűséget, a férj és feleség szoros kapcsolatát.

lők vagy rokonok beleszólhatnak, ha valamit nem találnak rendben: például a családi hátteret, az illető személyiségét stb. Ilyenkor hiába szeretnek egymásba a fiatalok, a kapcsolatokból nem lesz semmi. A probléma elkerülése érdekében minden házassági kapcsolatban van egy közvetítő, aki nagyon jól ismeri a lány családját. A közvetítő általában a rokonságból való, megbízható ember. A lány családja is titokban megvizsgálja a fiú családi hátterét. Azért fontos ez, mert a házasság a megkötése után felbonthatatlan. A házassági felbonthatatlanságot nem a kereszténység hozta népünkhöz, hanem már korábban is így volt.

A hozományra – amelyet a fiú családja ad a lányos családnak – minden törzsnek saját kifejezése van, de egyik sem utal arra, hogy vásárlás vagy eladás történne, pedig a hozomány legtöbb esetben pénz, de nem akármilyen pénz. Olyan pénzeszköz, amit nem használnak a hétköznapi életben. Ez egy bizonyos kagylófajta. Mostanában ez a fajta pénz egyre ritkább, mert nem tudták jól tartósítani, így tönkre-

ment. Általában a házban ásták el, és csak akkor nyúltak hozzá, amikor hozomány kellett. Előfordult olyan eset,

A hozomány a szeretet jele, értéket ad a lánynak, erősíti a két család kapcsolatát, tiszteletet jelent az idősebb generációnak, különösen

a lányos szülőknek és rokonoknak. Világossá teszi mindenki számára, hogy a fiatalember szándéka valóban komoly és mindent megtesz annak érdekében, hogy megnyerje a lányt. Így aki nem ismeri a kultúránkat, azt hiszi, hogy a lányokat pénzért eladják.

Sajnos néhány családban ezt a tiszteletre méltó dolgot, a hozományt az elvilágiasodott materialista gondolkodás megfertőzte. Ami eredeti szándék szerint növelni kívánja a lány becsületét és értékét, ilyen esetben lecsökken-

ti és leértékeli. Ők a hozományt úgy tekintik, mint ha fizetés lenne, pedig a hagyományban nem így van. A hozomány elfogadásával egy új család alakul ki, vagy tágabb értelemben a már meglévő család bővül, folytatódik. A hozomány elfogadása külön szertartás keretében történik. Igazából ez a hagyományos házasságkötés, amikor mind a két család együtt ünnepel.

Tengan Sebastian svd

Egy ghánai család

hogy amikor szükségük lett volna rá, kiásták, de már tönkrement. E helyett mostanában igazi pénzt használnak, bár nagyon nehéz volt az átállítás, mert úgy tartották, hogy akiért ilyen pénzt adnak, abból nem lesz jó feleség. Hűtlen és erkölcstelen lesz, mert a pénz is kézről kézre jár... Ennek ellenére ma már általában ilyen a hozomány.

Néhány törzsnél azonban az a szokás, hogy nem pénzt, hanem tehenet vagy valami mást adnak hozományként.

ANGOLA

Tisztálkodási és tisztítószeres a Szent Lukács Kórháznak

Márta nővér írta, hogy naponta több mint 150 beteget látnak el a kórházban. Ahhoz, hogy a kórház tiszta és steril legyen, sok tisztálkodási és tisztítószerre van szükségük. Előre is hálásan köszönik az adományokat. Szívesen fogadnak:

- **MOSÓSZERT, szappant (nem folyékony)**
- **fogkefét, fogkrémet**
- **sampont, tusfürdőt**

Minden eredeti csomagolású kell, hogy legyen.

A tisztítószereseket le lehet adni:

- Názáret Missziósház és Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- Szent Imre Missziósház, 9730 Kőszeg, Park u. 1.
Elérhetőség: Burbela Gergely svd
E-mail: verbita@verbita.hu • Telefon: 06-30/418-9196

HASZNÁLT MOBILOK A MISSZIÓ JAVÁRA

Fiók, szekrény, doboz – azok a helyek, ahonnan a legtöbbször kerülnek elő használt mobiltelefonok. Időnként a kukába is kidobjuk őket, megfeledkezve arról, hogy veszélyes hulladéknak számítanak. Vannak olyan vállalatok, amelyek megjavítják vagy újrahaznosítják a mobilokat. Ezek a javított telefonok kerülnek a fejlődő országokba, ahol az emberek még hosszú ideig használhatják azokat. A hozzánk beérkező mobilokat egy ilyen céghez továbbítjuk. A telefonokért cserébe kapott összeg a verbita atyák és testvérek missziós munkáját segíti Magyarországon és a világ más országaiban.

Nagyon fontos, hogy a mobiltelefonokhoz akkumulátor is tartozzon!

A telefonokat a következő címre lehet küldeni:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

- 1230 Kőszeg, Park u. 1.
 - 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.
- Bővebb információ: verbita@verbita.hu
 • www.verbita.hu
 • Telefon: 06-30/418-9196

Nagypéntek és húsvét az esketési szertartásban

A Teremtő iránti bizalom a házasságban azt jelenti, hogy igyekszem jól gondolkodni a páromról. Am még ennek el- lenére is marad benne olyan másság, amit soha nem fogok megérteni. Én a nőt soha. Kész. Nagy titok ez.

Hogyan lesz ebből házasság? Hisz az egyik a Holdról jött, a másik meg a Marsról. Hogy fognak ezek együtt élni? Látjuk, hogy nem megy könnyen. A férfinak és a nőnek együtt élnie nem könnyű dolog. Csak egy dolgot szeretnék bővebben kifejteni, amiben különbözünk, mégsem vesszük komolyan ezt a különbséget. Arról, hogy a férfi és a nő azonos méltóságú, nem akarok beszélni, mert az egyház már kétezer év óta veri ezért az asztalt. Mégis mind a mai napig megkülönböztetésben van része a nőknek. Amikor munkahelyet keres egy fiatal nő, megkérdezik tőle, mikor szeretne szülni, hány pici gyereke van otthon. „Mi más munkaerőre gondoltunk” – mondják. A mai napig van megkülönböztetés, de most nem erről akarok beszélni, hanem arról, hogy különbözünk, s ezt vegyük már komolyan. Azt szeretném föl- vázolni, hogy a férfiak és a nők mennyire más- ként használják fel a belső energiáikat. Ez nagyon jól látszik például a konfliktuskezelésnél. Akkor, amikor jól összeve- szünk.

Amikor jól összerúgjuk a port, a feleségem elkezd mon- dani, hogy ilyen meg olyan vagyok. Meddig mondja egy nő? Csak mondja, mondja és mondja. Az agresszív görbéje lassan emelkedik felfelé, majd sokáig a plafonon van, és csak lassan bocsát meg. Mit csinál közben egy rendes fér- fi? Hallgat. Mit hisz ilyenkor egy nő? Mit kezd el monda- ni? „Hiába mondom neked. A füled botját se mozdítod!” És sajnos egyre agresszívbabban kezdi mondani a magáét. Ekkor mit csinál a férfi? Robban, méghozzá jobban, mint egy nő. Aztán ugyanilyen hirtelenséggel le is higgad. Az ag- reszsió tehát ilyen. A nőnél lassan emelkedik föl. Rá az a jellemző, hogy pszichoszomatikusabb. Ez azt jelenti, hogy a pszichéje jobban kiül a testére, a szómájára. Ezt csak záró- jelbe mondom, de nagyon fontos ez az ápoltságnál. Egy nő- nek ápoltnak kell lennie. Ennek sok oka van. Az egyik lelki oka az, hogy egy nő úgy érzi jól magát testileg és lelkileg,

ha ápolta. Ez fontos. A párválasztásnál is el szoktam mon- dani a drága, értékes hölgyeknek, hogy tessék észnél lenni, a hímek ugyanis vizuálisak. Azt vesszük észre, hogy egy nő ápolta-e vagy sem. Tehát az, hogy valaki rendes, katolikus kislány, nagyon jó anya és feleség lenne, az nincs egy nőnek sem a homlokára írva. Az látszik, hogy ápolta-e. Ez nagyon fontos, mert rendes, katolikus lányaink nem tudnak férjhez menni. Nem szokták meg, hogy ápoltnak kell lenniük.

A pszichoszomatikus azt is jelenti, hogy ha egy nő ide- ges vagy zavarja valami, az rögtön kiül a testére, konkrétan a nyelvére. Tehát elkezd beszélni. Mondja, mondja, mond- ja, szóvá teszi. Úgy mondjuk, hogy a nő önközlőbb típus.

Ha az agya elkezd pö- röggni, akkor rögtön beszél is. Ezzel semmi baj. A nő így egészsé- ges. Amire szeretnék kilyukadni az az, hogy egyik sem rosszabb. A Teremtőben való bi- zalom azt jelenti, hogy mind a kettő így jó a maga másságában, s a kettő együtt majd így lesz erős. A nő így mű- ködik. Hamarabb szó- vá tesz dolgokat. Jobb a verbális készsége. Ő csak mondja, mi, fér- fiak pedig szeretjük a csöndet. A férfinél a beszéd olyan, mint

a szerszám: problémamegoldó. Bajod van? Akkor beszéljük meg. Egyébként mi szeretjük a csöndet. Amikor például azt mondja a feleségem: „Haragszom rád, nem szólok hozzád.” Lehet ezzel engem bántani?

Hogyan lesz ebből házasság? A baj az, hogy míg a nőnél a beszéd önközlés, tehát magát mondja ki, addig a férfi- nál a beszéd problémamegoldás. Hogy fognak ezek együtt beszélgetni? Mit jelent a házasság? Azt, hogy meghalunk. Meghal két én, és valami újnak kell létrejönnie. A házasság meghalás, nem pedig alkalmazkodás. A keleti esketési liturgiában nagyon komolyan ott vannak a meghalás szim- bólmiai. Ahogy meghal a régi, s föltámad valami új, a há- zasság, a család. Amikor valaki azt mondja, hogy ő nem alkalmazkodik senkihez, őt senki se fogja megváltoztatni a házasságban, az ne is kössön házasságot. Nem kötelező. Itt meg kell halni, hogy valami új támadjon föl. Nagypéntek és húsvét ott van az esketési szertartásban is.

Papp Miklós morálteológus,
görög katolikus papp

Ennyi, ennyire egyszerű

Az áldoztatás és áldás egysége a miszionárius pap mindennapi munkájában sokkal nagyobb szerepet tölt be a dzsungel és az ültetvények határán, mint az európai városokban, falvakban.

A múltkori beszámolómban írtam az Andresitóban, Argentína északkeleti csücskében szokásos gyógyító miséről, melyeket Varga János verbita atya évek óta tart. Most a betegek látogatása és papi ellátása során tapasztalt gyógyító áldásokról szeretnék megemlékezni.

Egy alkalommal valamelyik boltban megszólította az atyát egy ápolónő, akinek szociális és egészségügyi végzettsége van, és nagyon kérte, látogassuk meg az egészségügyi állomáson, és a betegekhez is menjünk el vele. Pár nap múlva a dzsungel és az ültetvények határán, a mi fogalmaink szerint valahol a világ végén, egy régi faház teraszán találkoztunk egy 94 éves hajdani védőnővel. Az igeliturgia a családtagok és szomszédok részvételével történt. Az atya feladta a betegek kenetét és megáldozta a nénit, majd az ápolónő lehajolt, és valamilyen balzsammal megkenete a néni lábát.

A lelki és testi gyógyítás egységének pillanatait örökíthettem meg fotókkal is. Ezután a nővér a szomszéd telekre vezetett minket. Négy kisgyerek volt

otthon, a házban meg az udvaron játszottak. Egyikük, Gáborka tolokocsiban ült, és szomorú, üres tekintettel nézett maga elé. Messziről felismerhető *cerebralparesis* – gondoltam, majd lefordítottam az atyának magyarrá, hogy születése óta sérült, nem kapott fejlesztő kezelést, itt nem ismerik a Pető-módszert, elsorvadnak a lábizmok... Szerencsére nem volt idő több butaságot mondanom a reménytelen kórképről. Az ápolónő kakaós csigá-

val etette a kisfiút, János atya kézzel imádkozott és megáldotta, majd szemügyre vette a többi gyereket is. Három hét múlva, amikor megint elmentünk, az anya is otthon volt. Mosolyogva fogadott minket. Gáborka a terasz korlátjába kapaszkodva állt, és a kezeit nyújtogatta. Harmadik látogatásunkkor a kisfiú az udvaron állt, pár lépést közeledett felénk. Nagy volt az anya öröme a gyerek gyógyulása miatt, János atyával megbeszélte gyónását, házasságának rendezési tervével foglalkoztak, amikor eljöttem.

Egy másik esetben a szerdai kórházi mise után egy asszony sürgetve hívta az atyát a szomszédjához. Amikor

megérkeztünk, a hozzátartozók nagy sírással, kétségbeeséssel fogadtak, mert a szobában egy 30 éves, fogyatékos férfi feküdt az ágyon eszméletlenül. Napok óta egyik epilepsziás rohama jött a másik után, fél oldala is megbénult, aggódtak, hogy meghal. Kérdésemre azt felelték, hogy szállítani semmivel sem tudnák, és a legközelebbi neurológiai osztály 300 km-re van innen. Orvosilag semmi esélyt nem láttam a beteg segítésére. János atya elvégezte a betegek kenetének szertartását, majd kézzel imádkozott érte. Két-három hét múlva megkérdeztem azt az asszonyt, aki odahívott minket, hogy mi lett az epilepsziás fiatalemberrel. Kis gond volt a fordítással, mert a *status epilepticus* és a kóma kifejezéseket nehéz volt magyarról spanyolra fordítani, és már az asszony is meg János atya is elfelejtette az esetet. Amikor végre érthetővé vált a kérdésem, az asszony lazán válaszolt: „Ja, hát az a fiú teljesen jól van. Ma is kinn dolgozott a kertben.” János atyával összenéztünk: „Ennyi. Ennyire egyszerű!”

Harmincnégy éve sok pappal sok száz eset és téma kapcsán beszélgettem, vitatkoztam, konzultáltam orvosi-pszichiátriai, fejlődéslelektani és kórlélektani kérdésekről. János atyánál száz napot töltöttem. Ez az időszak számomra is igazi gyakorlati kiképzés volt az orvostudomány hatáiról, az egészségügy és a pasztoráció közös feladatairól, a teológiai és a medicinális szemlélet egységének újrafogalmazásáról, közös felelősségéről.

Hörccsik Edit

MISSZIÓS ADOMÁNYOK AZ IGAZÁN RÁSZORULÓKNAK

A keresztény élet hid, amely az üdvösség földjére, az igazi boldogsághoz vezet. Ennek az építésére kaptunk meghívást. Hisszük és reméljük, hogy lelki és anyagi támogatásunkkal segíteni tudunk másokon. A missziós munka, amelyet a misszionáriusok végeznek a világon, az imádsággal, az igehirdetéssel és a szociális munkával együtt lesz teljessé. A verbiták által segíthetünk azoknak a tőlünk távol élő szegényeknek, akik saját erejükből nem tudják kórházaitak, iskoláikat, ültetvényeiket és a megélhetésükhöz szükséges dolgokat előteremteni és fenntartani. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési gondok kössék le a figyelmüket. A legkisebb adományt is

HÁLÁSAN KÖSZÖNI a verbita

Missziós Titkárság.

Bankszámlaszám: 11600006-00000000-12713314

1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

tel.: 06-30/418-9196, 06-94/562-205

e-mail: verbita@verbita.hu •

Kérésére tájékoztatást és csekket küldünk.

A nyári rejtvény megfejtése: Család, légy, ami vagy!
Nyertesek: *Novák Ödön* – Sárvár, *Guba Margit* –
Mezőkövesd, *Lőrinc László* – Mátraverebély.
Gratulálunk a nyerteseknek! Mostani rejtvényünk a jóságról szól. Beküldési határidő: október 31.

10. évforduló
Világmisszió
Országos Ünnepe 2011. október. 8.
a Budai Ciszterci Szent Imre-templomban és
a Szent Imre Gimnázium dísztermében.

MINDEN NÉPBŐL, NEMZETBŐL...
A CSALÁD MINDEN NEMZET KINCSE

Szervezők:
Isteni Ige Társasága
Pápai Missziós Művek

DELELŐTTI a Szent Imre-templomban
9⁰⁰ Az ünnep megnyitása
10⁰⁰ Köszöntés - **Juhos Ferenc** verbita provinciális és
Benvin Sebastian Madassery, a Pápai Missziós Művek vezetője
A nyári missziós tábor résztvevői **Oholedwarin Elias** atya vezetésével
10 órától a gimnáziumban találkoznak

10⁰⁰ **Pál Ferenc** atya előadása a Család évéről
11⁰⁰ Ünnepi szentmise, főcelebránsa **Ternyák Csaba** egri érsek.

DELUTANI a Szent Imre Gimnázium dísztermében
14⁰⁰ Missziós tábor résztvevőinek műsora
15⁰⁰ a Szent Gyermekség Műve programja
16⁰⁰ A körömi verbita plébánia műsora
16⁰⁰ Minden nemzet eljön és leborul színed előtt (Jel 15,4)
- Házaspárok és családok tanúságtétele
17⁰⁰ Befejező ima ifjúsági világmissziósok vezetésével
18⁰⁰ Az ünnep zárása

www.verbita.hu * www.papaimisszio.hu

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
HEV															
MESÉLTÉL	7	8	9												
BLAU															
BERNA															
16															
FŐ															
MESÉLTÉL															
HŐPÉ															
17															
18															
19															
KORNAPI															
20															
NEM															
FADÉN															
21															
22															
23															
24															
25															
26															
27															
28															
29															
30															
31															
32															
33															
34															
35															
36															
37															
38															
39															
40															
41															
42															
43															
44															
45															
46															
47															
48															
49															
50															